

WINTRŮV RAKOVNÍK

XXXI. KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
S VÝBĚREM NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY DIVADELNÍ TŘEBÍČ/DIVADELNÍ DĚČÍN

BŘEZEN 2007

VÝSLEDKY XXXI. ROČNÍKU WINTROVA RAKOVNÍKA

**ODBORNÁ POROTA XXXI. WINTROVA RAKOVNÍKA
UDĚLUJE TATO ČESTNÁ UZNÁNÍ A CENY:**

Čestná uznání

Tomáši VOTTOVI
za herecký výkon v roli Daniela Corbana
ve hře Roberta Thomase Past

Janu FANTOVI
za herecký výkon v roli Potulného malíře
ve hře Roberta Thomase Past

Evě ANDĚLOVÉ
za herecký výkon v roli Betty Davisové
ve hře Liz Fullerové Liz a Betty

Divadélku Novanta na dlani Mladá Boleslav
za scénografii
k inscenaci hry Karla Steigerwalda A tak tě prosím,
kníže...

Benediktu CÍSAŘSKÉMU
za interpretaci Julia Verna, resp. jeho hlasu ve hře
Lupince&Co. Tajemný VAD v Karpatech

Ceny

Petru MATOUŠKOVI
za herecký výkon v roli Notábla
ve hře Karla Steigerwalda A tak tě prosím, kníže...

Radku KOTLABOVI
za herecký výkon v roli Kupce
ve hře Karla Steigerwalda A tak tě prosím, kníže...

Lupincovi &Co.
za scénář hry Tajemný VAD v Karpatech

Kolektiv divadla V.A.D. Kladno
za režii hry
Tajemný VAD v Karpatech

Rádobydivadlu Klapý
za inscenaci hry Liz Fullerové
LIZ A BETTY

Divadélku Novanta na dlani Mladá Boleslav
za inscenaci hry Karla Steigerwalda A TAK TĚ PROSÍM,
KNÍŽE..."

Divadlu V.A.D. Kladno
za inscenaci hry Lupince&Co.
TAJEMNÝ VAD V KARPATECH

ODBORNÁ POROTA DOPORUČUJE:
*na celostátní přehlídku amatérského
činoherního divadla
Divadelní Děčín/Divadelní Třebíč 2007*

na 2. místě Rádobydivadlo Klapý
s inscenací hry Liz Fullerové
LIZ A BETTY

**na 1. místě Divadélko Novanta na dlani Mladá
Boleslav**
s inscenací hry Karla Steigerwalda
A TAK TĚ PROSÍM, KNÍŽE...

ODBORNÁ POROTA NOMINUJE:
*na celostátní přehlídku amatérského
činoherního divadla
Divadelní Děčín/Divadelní Třebíč 2007*

Divadlo V.A.D. Kladno
s inscenací hry Lupince&Co.
TAJEMNÝ VAD V KARPATECH

Závěrečná zpráva poroty

Letošní 31. krajská přehlídka amatérských divadelních souborů s výběrem na celostátní přehlídce DIVADELNÍ TŘEBÍČ/DIVADELNÍ DĚČÍN Wintrův Rakovník 2007 potvrdila v zásadě správný směr posledních ročníků, který by se dal nazvat jako cesta od kvantity ke kvalitě. Soutěžního klání se zúčastnilo sice pouze 6 inscenací, ale nutno již v úvodu říci, že každá z nich zaujala, byť ne každá z divadelního hlediska v kladném slova smyslu. Byli jsme však svědky tří inscenací, jejichž úroveň značně převýšila běžnou amatérskou produkci, a to i po stránce režijní, nejbolavějším to místě divadelního směřování poslední doby. Zmíněná vysoká úroveň se promítla i do samotné dramaturgické skladby letošního festivalu, neboť ani v jednom případě jsme se nesetkali s titulem, který by byl běžně frekventován na amatérských scénách. Stejně tak lze hovořit o pestrosti žánrové, neboť vedle konverzační komedie (*Liz a Betty*) jsme mohli vidět muzikál (*Balada pro banditu*) či osobitou autorskou koláž (*A tak tě prosím, kníže...; Tajemný VAD v Karpatech*). Dominantním rysem, a to opravdu nečekaným, však byl žánr detektivní až hororový (*Past, Půlnoční vlak, Tajemný VAD v Karpatech*, ale i inspirativní *Žena v černém*).

Půlnoční vlak Arnolda Ridleyho je detektivkou až horrorem, odehrávajícím se v noci na jedné odlehlé železniční stanici. Zmíněná předloha však pouze posloužila Divadlu TYRŠ při TJ SOKOL LÁNY ke svérázné adaptaci. S využitím Ridleyho dialogů vyprávě-

jí lánští zcela odlišný příběh o dávno zemřelých duších, které přicházejí ztrestat provinění pašeráků, kteří zneužili jejich smutný příběh jako záminku pro své zločiny. Rámec hry se pak odehrává v psychiatrické léčebně, kde si pašeráci přehrávají situaci svého zešílení v rámci jakési psychoterapie znovu a znovu dokola. Tento zásadní posun se však obrátil proti samotným inscenátorům. Překomplikovaná dějová nadstavba vytlačila detektivní napětí, které nebylo ničím nahrazeno a inscenace trpěla monotónností. Místo čitelného sdělení spíše připravila rébus jen velmi těžko luštitelný.

Divadelní soubor Jiřího Voskovce ze Sázavy se systematicky a dlouhodobě věnuje hudebnímu divadlu, na jehož poli dosáhl již řadu úspěchů. Tentokrát však zvolil titul, který byl zřejmě nad jeho síly. *Balada pro banditu* Milana Uhdeho a Miloše Štědrone předpokládá nejen technicky vybavené zpěváky, ale zároveň vyžaduje značnou míru sugestivního výrazu plného energie, a to i v čínoherní části, kde je nutné na malé ploše vykreslit dostatečně zřetelné charaktery. Vše se v soutěžním představení sázavských zdálo být příliš akademické a jakoby „pod pokličkou“, takže vypjatý příběh plný vášně a emocí nemohl dojít své patřičné jevištní podoby. Diváci byli svědky nevynalézavých folkových aranžů a zdánlivě iluzivní jevištní popisnosti.

S poctivým interpretačním výsledkem se představil Spolek divadelních ochotníků Slánská scéna Slaný v inscenaci *Past aneb Stalo se v Chamonix* známého auto-

ra detektivek Roberta Thomase. Autor své řemeslo ovládá dokonale, včetně promyšlených motivů falešných stop příběhu a rafinovaně překvapivých zvratů v závěru. Jevištní podoba režiséra Karla Vidimského dodržuje takřka vše, co autor předepisuje. Režisér ví, že detektivní žánr vyžaduje přesnost a důkladnost. Vybuchoval tak logicky na protagonistu Daniela past, méně však již pracuje s faktem, že hra by zároveň měla být pastí na diváky, kteří by měli být neustále mateni a rozvíkláváni ve svých dedukcích. Toto postrádáme zejména v pojetí postav Ženy a Komisaře, hlavních to protihráčů ústřední figury. Z vyrovnaného hereckého kolektivu na sebe nejvíce upozornili Tomáš Vott v roli Daniela Corbana a Jan Fanta jako Potulný malíř.

Stává se to. Ne příliš často, ale stává. Jednoho dne u vás zaklepe na dveře idol vašeho dětství a rozhodne se s vámi měsíc bydlet. Když vás po měsíci opustí, je z vás někdo jiný než předtím. Tohle se přihodilo americké dramatičce Liz Fullerové s hvězdou amerického filmu 30. – 50. let Bette Davisonovou a zasáhlo jí to natolik, že popsala svůj zážitek v silně autobiografické hře *Liz a Betty*, uvedené na Wintrově Rakovníku Rádobydivadlem Klapý v režii Ladislava Valeše (česká premiéra v Divadle Ungelt byla pod názvem *Perla Hollywoodu a já*). Text je laděný silně epicky, je vlastně vyprávěním Liz, do kterého Betty občasně vstupuje. Ostatní postavy, jakož i všechna prostředí, jsou evokovány pouze hrou dvou představitelů hlavních rolí – o to větší tíha na nich leží. Rádoby-

divadlo má pro tyto role dvě skutečně výtečné interpretky – Veroniku Týcovou (Liz) a Evu Andělovou (Betty). Jejich výkony jsou hlavní devizou inscenace a posouvají ji do poměrně vysokých pater českého amatérského divadelnictví. Přesto je na místě zmínit i k nim několik výtek. K celkovému temporytmu a napětí by jistě prospěl důraznější akcent na tlak času a stupňující se nesnesitelnost Betty pro její spolubydliči. Eva Andělová v této roli by pak přece jen měla více zdůraznit sebestřednou a arogantní stránku své postavy a tím by se jistě oslabil i někdy nadbytečný sentiment. Rozhodně by se však takto vyspělý soubor měl zamyslet nad celkovým scénografickým řešením, jehož nahodilost je zřejmá zvláště na větším jevišti. Dlužno ještě zmínit, že Veronika Týcová vytvořila zřejmě nej kvalitnější výkon celé přehlídky a pouze fakt, že se jedná o herečku profesionální, porotě zabránil v patřičném ocenění.

Petr Matoušek a Radek Kotlaba se pod režijním dohledem Martina Herrmanna a hlavníčkou Divadylka NOVANTA na dlani Mladá Boleslav utkali s takřka v současnosti neváděnou hrou Karla Steigerwalda *A tak tě prosím, kníže...*, která vznikla již před čtvrtstoletím a která je pochopitelně poplatná době svého vzniku. Naštěstí zmíněným pánům hra posloužila pouze jako výtečné východisko k jejich jevištní kreaci - zručně ji prokrátili, určité pasáže naopak v autorových intencích zdatně improvizálně rozvíjejí. Akcent není na nepřítomného knížete – sledujeme prostě dva muže, kteří se v čekárně jednoho

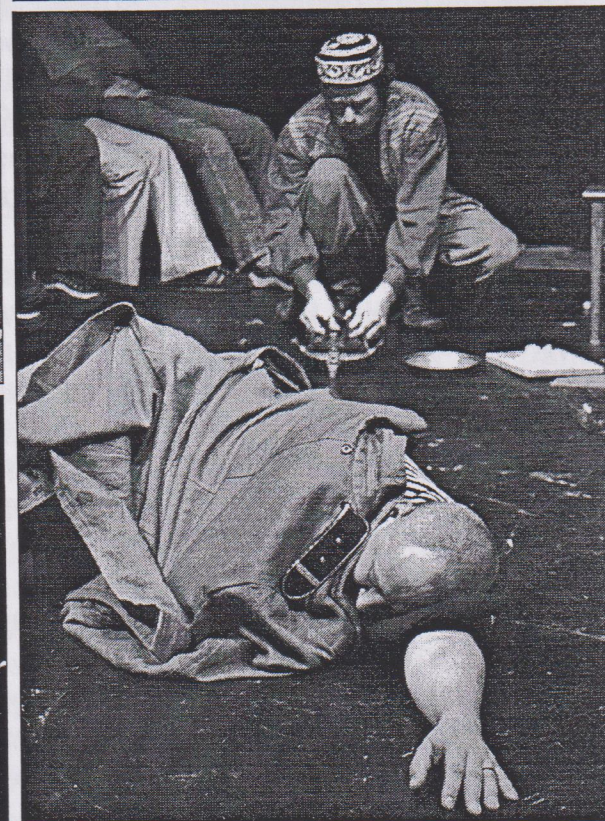
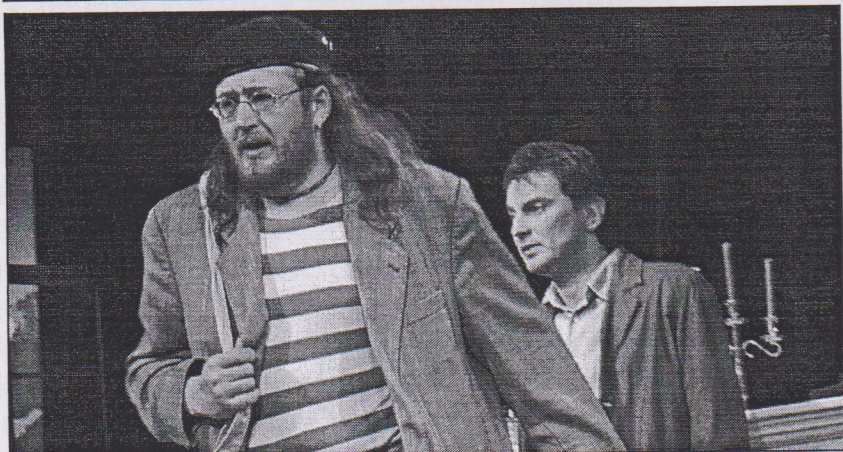
úřadu seznámí, sblíží, zjistí, že vlastně přichází kvůli sobě navzájem, svůj problém vyřeší a odejdou. Při soutěžením představení vyšla mlado-boleslavským zejména jeho první polovina, ve které jsme byli neustále překvapováni neotřelými nápady, včetně jejich suverénního a přesného jevištního naplnění. Méně se jim již dařilo v části druhé, kde již zcela opustili rámcovou situaci a zejména „sportovní“ sekvence postrádala originalitu z úvodu. Přes tyto výhrady - včetně částečné absence jednotlivých příběhových linky - jsme však viděli herecky zdařilé a působivé představení, jehož účinnost podpořilo i netradiční prostorové řešení.

Nesporným vrcholem letošního Wintrova Rakovníka se stalo poslední soutěžní představení autorské inscenace *Tajemný VAD v Karpatech* autorů Lupince and Co. Divadla V.A.D. Kladno. Inscenace je skutečně autorskou ve všech směrech, scénářem počínaje a herectvím konče. Vypráví, kterak kladenský soubor na pouti Karpaty postupně vymýšlí inscenaci podle Vernova *Tajemného hradu v Karpatech* a – aby toho nebylo dost – postupně přichází na to, že do ní zařadí právě i vyličení této pouti. V druhé rovině inscenace pak skutečně sledujeme značně zhuštěnou dramatizaci Verna, záměrně naivně zrymovanou, která se v závěru protne s rovinou výletu amatérských divadelníků – na kteréžto spojení přichází v průběhu děje Kazimír Lupinec, sužován ve snech káravým hlasem samotného Julia Verna. Jsme svědky poměrně složité struktury jakéhosi „divadla o divadle

na divadle“. Samotná jevištní realizace však komplikovně nepůsobí, naopak, vše se jeví přehledným a sdílným. Na jevišti vidíme doslova gejzíry nápadů, prakticky vždy herecky naplněné. V přesně nadávkovaném temporytmu se odvíjí jedna důsledně vybudovaná situace za druhou, jednotlivé komediální motivy jsou chytře rozehrávány, domyšleny a gradovány k pointě. Tato důslednost je vedle účinné a přirozené sebeironie jednou z největších devíz kladenských – z principů, které od počátku inscenačně nastolí, dokáží vytěžit téměř maximum, vskutku máloco v jejich inscenaci působí náhodným a libovolným dojmem. Snad jen scéna s Gorcem a Orfanikem na hradě není režijně příliš vynalézavá. Rakovnické klima evidentně kladenským svědčí – přejme si, aby se jim obdobně dařilo i jinde.

Jestliže jsme loni konstatovali, že nastoupená cesta ke kvalitě na úkor kvantity Wintrovu Rakovníku sluší, nezbyvá to letos než potvrdit. Je nutné znovu podtrhnout, že plná polovina soutěžních představení splňuje dle našeho názoru ta nejpřísnější kritéria na poli amatérského divadla. Je víc než potěšitelné, že i po stránce režijní letošní festival ukázal evidentní pokrok. I to je možná důvod, proč byla všechna představení tak hojně navštěvována diváky, k čemuž v minulosti zdaleka nedocházelo. Jestliže byl letošní Wintrovův Rakovník ve znamení horrorů, pak to neplatí o jeho divadelní kvalitě. Kéž by tomu tak bylo i v budoucnu a ne naopak!

Milan Schejbal

Tiráž

Redakce Zpravodaje: Píše a fotí Honza Švácha, píše Veronika Hendrychová, ostřížím korektorským zrakem nad nimi bdí Anna Rollová, na papír zkušeně vkládá Pavla Zimmermannová. Toto 6. číslo vyšlo 24. března 2007.